

Kære udvalgsmedlem,

Odense 19.07.2011

Jeg skriver til dig i din egenskab af medlem af udvalget, hvori de lovmæssige detaljer bliver diskuteret og besluttet, som har indflydelse på denne sag. Jeg håber, at du som politiker og valgt repræsentant af borgerne i dette land vil læse dette, da jeg desværre tror, at min oplevelse ikke er unik og at lignende sager sandsynligvis påvirker adskillige andre familier, og kan medføre økonomisk ruin for nogle af disse.

I 1988 køber jeg et parcelhus i Lyngby nord for København. Huset er et af tre ens huse, der blev bygget på en lille udstykning, og det blev taget i brug i 1983 af den familie, jeg købte det af. Efter at have beboet huset i 17 år, beslutter jeg i 2005 at sætte huset til salg, da jeg havde gået arbejdsløs i tre år og da hele min opsparing var bundet i huset.

En ejendomsmægler bliver ansat og alle de nødvendige rapporter og formularer bliver udfyldt og indhentet, bl.a. det kommunale ejendomsoplysningskema samt det amtslige skema om forurening, som begge udtrykker, at der ikke kendes til nogen forurening eller forurenende virksomhedsaktiviteter på ejendommen. Efter seks måneder kommer der en køber på banen og huset bliver solgt med overtagelse d. 1.1.2006.

I november 2010 modtager jeg så et brev fra en advokat om, at hun holder mig ansvarlig iflg. lov om misligholdelsesbeføjelser for fejl og mangler på ejendommen, da Region Hovedstaden på baggrund af historisk materiale har registreret ejendommen, som værende forurenede til Vidensniveau 1 klassificeringen. Regionen vil foretage borer for at fastslå en eventuel forureningsgrad.

Efter at have rekvireret kopi af korrespondance mellem de nuværende ejere af ejendommen og Regionen samt af det historiske materiale, må jeg mildest talt udtrykke min forbavselse! Nu vides det, at det udstykkede areal har huset en vognmandsvirksomhed, hvor der bl.a. har været værksteder samt tankanlæg for diesellole. Hvornår præcis denne virksomhed er ophørt på matriklen, kunne jeg ikke læse ud af materialet, men der var aktivitet i 1976. Arealet blev udstykket i 1980. Samtidig fremgår det af hovedstadsregionens historiske redegørelse, hvem virksomheden er, da det er dens aktiviteter, man vil miljø undersøge. Virksomheden eksisterer den dag i dag og er en meget stor vognmandsforretning, der bl.a. kører dagrenovation i en række københavnske omegnskommuner samt national- og international transportkørsel.

Region Hovedstaden foretager de yderligere undersøgelser og borer i februar 2011 og konstaterer at 117 m² ud af grundens 709 m² er forurenede op til Vidensniveau 2 Forureningsklasse 2. Da der ikke er nogen fare for grundvandet er det tvivlsomt om der vil blive foretaget yderligere fra Regionens side. Der er ingen fare for inde- eller udeklimaet, men de 117 m² er pålagt F2 krav og påbud.

Modpartens advokat mener nu at "det er et tag selv bord" og har stævnet mig for komplet oprydning af forureningen, hvilket estimeres at kunne koste kr. 1.800.000 og i værste fald kr. 2.800.000. Desuden kræves der en værditabsgodtgørelse for ejendommen, samt yderligere erstatning. Dertil kommer krav om ekstra syn og skøn (kr.150.000) og meget høje advokat salærer. Så alt i alt kan ende med at være et godt stykke over ejendommens salgspris.. Alternativt kan det kræves, at jeg skal tage ejendommen tilbage mod udredning af købssum, betaling af værditab og erstatning.

Jeg sidder med en besynderlig følelse af "hvad pokker kommer det egentlig mig ved?". Jeg har jo ikke forurennet noget og har handlet i god tro, da jeg jo har det kommunalt udstedte ejendomsoplysningsskema fra 2005, hvori der klart er markeret at de offentlige myndigheder ikke har kortlagt eller registreret forurening på ejendommen. Havde jeg fattet mistanke om- eller opdaget en forurening medens jeg beboede ejendommen, eller der havde været anmærkninger på ejendomsoplysningsskemaet, havde jeg jo kunnet henvende mig til dem jeg købte af, eller måske fået forureningen fjernet. Jeg er "havefanatiker" og fandt intet i de 17 år jeg boede på parcellen, der indikerede en forurening. Jeg er også overbevist om, at dem jeg købte af heller ingen anelse havde om en forurening. Tidsmæssigt falder min sag "mellem to stole", da forældelsesfristen fra min side, udløb i 2008. Den nye forældelsesfrist på 30 år for miljøsager kan ej heller bruges.

Hele tiden ser man i pressen og hører på nyhederne at "forureneren betaler". Her har vi en klar sag, hvor Region Hovedstaden kender forurenerens identitet som værende en stor profitabel vognmandsforretning, der lever i bedste velgående og endda stadig opererer under samme navn, som da man mener forureningen skete. Hvis de blev pålagt en oprydning, ville man næppe kunne se det i deres regnskaber.

Jeg føler at min retssikkerhed er komplet krænket og aldeles tilsidesat, samt at det, der skulle havde været min pensionsopsparing (blev 65 år i maj måned), synes at blive plyndret af hvem som helst med loven i hånd. Selvfølgelig skal der værnes om miljøet, men det kan jo ikke være meningen med miljølovgivningen, at borgere der har handlet i god tro og absolut ikke har skabt nogen forurening, skal straffes for andres gøren og laden.

Der er for mig to skurke i denne sag, nemlig forureneren og den sagsøgende advokat der begge bliver fremmet af lovgivningen. Det hjælper jo heller ikke at den kommunale dataindsamling på kun fem år efter udstedelsen af ejendomsoplysningsskemaet i 2005, kan forandre sin viden så dramatisk og åbenbart ikke skal stå til ansvar for hvad de informerer borgerne om.

Jeg vil gerne forklare mig og svare på spørgsmål om nødvendigt, da jeg som tidligere skrevet tror, at adskillige andre familier også bliver udsat for samme urimeligheder. Jeg mener det er vigtigt for retsopfattelsen, at "forureneren betaler" og ikke tilfældige personer der beklagelsesvis er kommet til at bebo en matrikel, der senere viser sig at være forurennet.

Alle jeg har talt med om sagen er dybt rystede over retssikkerheden på området og er tilbøjelige til at tro, at det må være en misforståelse af dimensioner, da dette er Danmark år 2011. Flere mener sågar at det kan blive en sag ved EU's Menneskerettighedsdomstol da jeg er blevet retsløs ved at blive draget til ansvar for andres gøren og laden og altså for noget, jeg ikke har gjort. Andre igen mener, at jeg bør gå til pressen for at gøre opmærksom på de retsløse tilstande på området.

Lad mig beskrive et fiktivt eksempel: Du parkerer din bil i et bymæssigt område og dette bliver registreret via f.eks. en parkeringsbøde, som du naturligvis betaler. Seks måneder senere starter pågældende kommune et større projekt på parkeringspladsen, hvorved der findes en massiv forurening netop hvor din bil holdt. Da man nu har din bils registreringsnummer, bliver du pålagt at betale for oprydning af forureningen, der skønnes at ville koste adskillige millioner kroner. Jeg vil regne med at du ville føle dig lige så urimeligt behandlet, som jeg føler mig i min aktuelle sag?

Hvis jeg må foreslå noget, så er det, at hvis kilde til forureningen – det være sig person, firma, gruppe, selskab, boet efter "xy", etc. – kan identificeres med stor sikkerhed som det er tilfældet i denne sag, så er det den et krav skal rettes mod, og der bør ikke være nogen 30 års forældelsesfrist som indført ved Lov nr. 522 af 6/6/2007 med ikrafttrædelse 1/1/2008. Det skal være "forureneren betaler" princippet, der gennemføres, og ikke en kafkask lovgivning, der rammer tilfældige lovlydige borgere, fordi alle scenarier ikke er taget i betragtning og dækket ind da loven blev udformet og vedtaget.

Med venlig hilsen

Lars Nielsen

Filosofgangen 17 C, 1.
5000 Odense C

Mobil 23 81 01 56